

NİÇİN ÖZDEN?

İNSAN YÜCELİĞİNİ
GERÇEKLEŞTİRME DERNEĞİ

www.iygder.com

2010

**İnsan Yüceliğini
Gerçekleştirme Derneği
Kişilik Gelişim Yayınıdır.**

ÖZDEN FİKRİNİ NİÇİN KABUL ETTİM?

Kişilik Eğitimine Niçin İhtiyaç Duydum?

İstediklerimizi yapabilecek, istemediklerimizi de yapmayacak güç sahibiyiz.

Bütün mesele bu gücümüzü harekete geçirip aksiyon haline döndürebilmektir.

İşte Özden Fikri bize bu gücümüzü ve bu gücü nasıl harekete geçireceğimizin yolunu göstermektedir.

NİÇİN ÖZDEN?

ÖZDEN FİKRİ NE DİYOR?

İnsan dünyanın en yüce değeridir.

İnsan hayatın en büyük gücüdür...

Özden Fikri diyor ki;

Şimdiye kadar maneviyat diye, fikir diye, dostluk diye bizi düşüncemizden, fikrimizden, vicdanımızdan, ümitlerimizden,

bizi kendimizden uzaklaştırmışlar.

Bize kendi g¼c¼m¼z¼¼ unutturup, bizi hayalin, zannın, meçhul¼¼n karanlığına itmişler.

Göremez olmuşuz gözlerimizin önünü. Çıkamaz olmuşuz kafamızın içinden, Ön yargılarımızdan kurtulup da içinde yaşadığımız gerçek hayatın kanunlarına bakmamışız.

Kendimizdeki, gayret, iddia, azim, karar, yarış, mücadele, araştırma, geliştirme, ciddiyet, dikkat, anlayış, takdir, sevgi gibi müspet güçlerimizi bize unutturmuşlar. Bizi pasifliğe, mistikliğe, atıllığa itmişler.

Yeter artık bunca aldanmalara, uykulara...

Dönelim artık kendimize. Kendimizi tanıyalım. Kendimizdeki büyük güçlerimizi harekete geçirmenin yollarını öğrenelim de yüce insan olarak sahipliğimizi yaşayalım.

Biz de herkes gibi insanız. Bizim de takdirimiz var. Bizim de aklımız, fikrimiz, muhakeme gücümüz var.

İnsan şahsiyettir. İnsan yüceliktir, İnsan oluşta tüm varlığın sahibidir.

Kendi hayatına kendi yargısıyla yön verecek güçtedir insan. Kendi iradesine hakim olup özlediği yaşayışı kendisine seçecek yetkidedir insan...

Hangi ırktan, hangi milletten olursa olsun, hangi din, hangi meşrepte olursa olsun, hangi mevki, hangi meslekte olursa olsun, hangi şartlarla yaşarsa yaşasın; insan insanlığını yaşarsa insandır ve ancak o zaman huzurlu ve mutlu olabilir.

İnsan altmış okkalık gövdesi ile altmış yıllık süre değildir.

İnsan bu gövde içinde yaşayan kişilidir.

İşte insan insanlığını idrak edip yaşamadıkça, insan şeklinde her şeydir. Hâlbuki insan her şey olarak değil de bir şey olarak yaşamalıdır.

İnsan büyüktür, yetkilidir, şahanedir, sultandır ama bu olumlar şekline değil, şeklini idare eden insana aittir. Bu şeklin içine gizlenmiş olan koca insanın her şey olarak değil bir şey olarak yaşaması da ancak Kişilik Eğitimi ile mümkündür.

İnsanın insanlığını yaşamasının başka bir yolu yoktur. Kişilik Eğitimi yolunu da Özden Fikri göstermektedir.

Bunun için Özden'in tavsiye ettiği Kişilik Eğitime her insan ciddiyetle eğilmelidir ve her insanın bu eğitime ihtiyacı mutlakdır.

Kişilik Eğitime öncelik tanınmadıkça hiçbir netice alınmaz. Eğitimsiz ne yapılırsa yapılsın içler sönük, neşeler hep yapmacık olur.

Kendimizi aldatmayalım. Bunalımlar bunun ispatına yeterlidir.

İşte, bunun için Özden Fikri diyor ki;
Gelin açık yüreklilikle ve samimiyetle yaşayışımıza bakalım.

İnsanca yaşamaya ihtiyacımız var mı, yok mu? Kendimizi tanıyor muyuz? Memnun muyuz yaşayışımızdan?

Birbirimizi iknaya lüzum yok, herkes içtenlikle kendisine versin cevabı...

Ey insan! Sen hoşnut musun hayatından? Halin, istikbalin iyi mi?

Her şeyinin iyi oluşu kadar içinde ferah mı? Kalbin huzurlu mu? Cesaretin nasıl? Hiçbir tesire kapılmaz mısınız? Kimseye aldanmaz mısınız? Saadetli yaşadığınıza emin misiniz? Biri sana yalan söyleyip bekletse, nasıl olursun? Başarısız kalsan içten rahat oluyor musun? Mahcubiyetten kaçınmaz mısınız? Kaçındığınız mahcubiyete-

te düşersen içten rahatsız olmuyor musun? Yüzün kızarmıyor mu?

Yapmamak istediğin bir şeyi yaparsan, yaptıktan sonra kendi kendine kızmıyor, içerlemiyor musun?

Yapmak istediğin çok şeyler var ama onları da yapamıyor kendine güç yetiremiyorsun. Bu halde rahat mı için? Kendi kendine kızmıyor musun?

Yalan söylerken içten sıkılıp, mahçup olmuyor musun?

Sana emanet edilen bir paraya el sürebilir misin? Yine yerine koyarım der emanete dokunursan, yerine koyamadan da emanet sahipleri gelirse ne olursun? Acından ölmen mi daha iyidir? O küçültücü nazarların, o hiçe sayıcı bakışların, bir yandan da içinden sana yapma, emanete el sürme diyen vicdanının sıkıntısından kurtulabiliyor musun?

Ne kadar duygusuz adam da olsun

mağcup olduğun anda yine yüzün kıpkırmızı olmuyor mu? Anormal yaşantıya gömülmüyor musun?

Yaşayıştan apaçık görülüyor ki insanın varlığı, inandır, güvendir. İyi dikkat edelim kendisine inanılmadığı zaman insan ne kadar büyük sarsıntı geçiriyor. İşte o ölüm sarsıntısıdır. İnsan manen ölüyor o anda. İnanırlığını kaybeden ölüyor, sadece gölgesi kalıyor ortada.

İşte inanırlığını kaybettinse yoksun. Ölü kabirde azap çeker, sen de yaşarken kendi kendine çekersin azapları.

O halde önemli olan, temel olan fiziki yapın, gövden değil sensin. Esas sahip sensin. Kendine dön. Kendin var olmaya koş.

Öyle ya. Maddeten ne kadar zengin olursan ol, gövden ne kadar rahatlık içinde olursa olsun; inanılmaz, güvenilmez

isen var mısın? Hiçe sayılırsan var mısın?

Yalan söylersen var mısın? Sözünden dönersen var mısın? Başladığın işi yarıda bırakırsan var mısın? Başkalarının sözleriyle hareket edersen var mısın? Şahsiyetin olmazsa, tam bir karakterin bulunmazsa var mısın? Emanet üzerinde tir tir titreyip emaneti sahibine teslim edemezsen var mısın? İnandığına kesin olarak inanmamışsan, sevdiğini kendi takdirinle sevmemişsen, başkalarının sözüyle sevmek, başkalarının sözüyle inanmak durumunda isen var mısın?

İşte hayatın... Var mısın, yok musun?

Gerçekçi ol... Gerçekleri gör ve seni kınayacak işlerde, olumlarda bulunmamanın yollarını ara.

Bırak başkalarını da kendine dön. Kendine samimi ol. Gerçekleri kabul et.

İnsanca yaşamak eğitimine ihtiyacın var mı, yok mu?

Hayır, bizim böyle bir eğitime ihtiyacımız yok diyorsan, teknolojinin bütün imkânlarından faydalandığımız ve madde-ten de hiçbir eksiğimiz olmadığı halde:

NEDEN HİÇ BİR ŞEYDEN TATMİN OLAMIYORUZ?

Neden içimiz rahat değil? Neden bunalıp da baştan karaya vuruyoruz? Neden kendimizi kontrol edemiyoruz? Neden her şeyden önce, zihnimizi meşgul eden şeyleri anlayıp kesin bir rahatlığa kavuşmak istemiyoruz? Neden anlayış isteğimizi törpülemek için, kendimizi unutmaya bakıyoruz? Neden içki, kumar dedi-kodu gibi bizi kendimizden uzaklaştıracak zararlı şeylerin yolunu tutuyoruz?

Neden zihinlerimizin sadeliğini düşünmüyor, anlayış kapılarımızı kapatıyoruz?

Neden kendimizi unutmuş hep başkaları adına yaşıyoruz?

Neden günde bir saat bile aklımızı kendimize kullanamıyor da hep başkalarına akıl veriyoruz? Neden işlerimizden zevk duyacağımıza sıkıntı duyuyor, işlerimiz yük oluyor sırtımıza?

Neden kendi yapacağımız şeyleri başkalarından bekliyor ve umuyoruz da kendimiz yapmıyoruz? Dahası var; neden en azından kendimize dost olacağımıza düşmanlık ediyor, faydalı şeylere alışacağımıza zararlı şeylerin tiryakisi oluyoruz?

Neden değer yargımızı hiç işletmiyor da, ezbere yaşıyoruz? Neden birbirlerimizden inan güven kazanacağımıza güven sarsacak küçük düşme yolunu seçiyoruz?

Neden sevgi ve muhabbetle dolu yaşamak varken kin ve nefret dünyasında küskün gönülle yaşıyoruz?

Neden tefekkür kapısının, bilgi kapısının, sevgi, kardeşlik, dostluk, insanlık kapılarının kapanması neden?

Neden; bu kadar bolluk içinde iyilik sıkıntısı, neden?

İnsanları mutluluk ve huzura götürececek kalplerdeki o dostluk filizleri neden kurumuş?

Neden iyilere, iyiliklere sırt dönüyoruz, neden? Neden gerçek sevgiye saygıya hasret kalmışız neden?

Tüm bunlar neden? En yüce değerlerin sahibi olan insanlar neden bu hale gelmiş ve sahibi bulunduğu yüce değerleri unutmuş...

Tüm bu sorulara tek bir cevap buluruz. Kendimiz, evet her şeyi bozan, o güzelim hayatı kendimize zindan eden, huzuru huzursuzluk, mutluluğu mutsuzluk haline getiren bizleriz.

Çünkü kendimizi bilmiyoruz, İnsanız diyoruz, insanlığımızı tanımıyoruz. İnsanlığımızı ifade eden gerçek değerlerimizi görmüyoruz. Kendimizin dünyanın tek değeri olduğunu bilmiyoruz.

Eğitimsiz yaşıyoruz. Kendimizden haberimiz yok.

Bunalım içindeyiz çoğumuz. Evimizde bile candan saygı bulamıyor, kimseye kendimizi anlatamıyoruz. Bu yüzden kafamız öyle dolu ki, kimseyi anlamak bile istemiyoruz. Canımızdan usanmış gibi bir havanın içindeyiz. O kadar boşluk içindeyiz ve o kadar gerçek sevgi ve saygıya hasret kalmışız ki, en ufak bir tebessüme bile mest oluyoruz.

O bize gülümseyen yüzlerin, çıkar için gülümsediğini fark bile etsek yine de her türlü fedakârlığı yapıyoruz. Hâlbuki gülümsemelerin çıkar için olduğunu, takdirlerin

içten olmadığını da anlıyoruz. Evet, buna rağmen bile bile aldanıyoruz.

Gittiğimiz yolların boş ve hayırsız olduğunu da biliyoruz, biliyoruz ama yine de bu hayırsız yollardan beri gelmek, dönüş yapmak aklımıza gelmiyor. Gelse bile güçsüzlüğümüzden, kendimizin gücüne inanmadığımızdan, dönüş yapacağımıza aklımız yatmıyor.

Herkes birbirini çıkarı için seviyor. Madde gibi insanlarda sevgileri de harcayıp bitiyor böylece.

Nasıl düşmüşüz bu boşluklara, nasıl kurulmuş bu tuzaklar, nasıl hazırlanmış bu yollar?

Yanlış yollarda yürümeyi, değersiz, geçici şeylere önem vermeyi asılsız bir şey için hatır gönül kırmayı, şişeyi dost edip, derdini kadehe dökmeyi, dolaylı da olsa kumar oynayıp vakit öldürmeyi,

insanlığımıza şeref getirecek şeylerden kaçınmayı, hedefsiz, gayesiz, tembelce oturmayı, hayalle tahta çıkıp sultan olmayı, başarısız kalıp kendimize acındırmayı nereden öğrenip adet edindik nereden?

Kimimiz madde tuzağına, kimimiz şöhret, kimimiz saltanat, kimimiz ümitsizlik, kimimiz kuşku, korku tuzağına düşmüşüz, düşmüşüz bu kapanlara. Bozulmuş her birimizin sinir sistemleri. Dayanağımız zan olmuş, ya da bir hayal...

Sonuç; gerçek bir insan olarak yaşamadan ömür tüketmek. Sonuç; ümitsizliğin verdiği ızdırabın her türlü neticeleri. Sonuç; aşağılık duygusunun çeşitli olumları.

Sonuç; birbirlerimize inanmadan, güvenmeden küskün gönülle yaşamak olmuş.

Tüm bu ağları kendimiz ördük kendimize.

Yeter artık kendimize dönelim. Dönelim de insan nedir bilelim. İnsanı yüceltecek şeyler nelerdir merak edelim ne olur?

Kendimize dönelim, kendimize ördüğümüz bu ağların içinden çıkıp kendimize dost olalım ne olur?

Kendimizin gücüne inanıp, harekete geçirerek tüm ağları parçalayıp hür ve gür olarak yaşayalım ne olur ?

İnsanız, koca insan. İnsan olan bunca ağların içinde köle olarak yaşamaz, yaşayamaz diyelim ne olur?

Bunun için insanca yaşamak eğitiminin yolunu ve ilkelerini bize sunan, büyük hazine Özden Fikri'ne eğilelim ve onu ciddiye alalım ne olur?

Kendimize dönüp kendimizi yaşamak için kişilik ve şahsiyet eğitimini hayatımızın en önemli meselesi yapalım ne olur?

İnsanlar hiçbir zaman öğrendikleri halde uygulayıp inanmadıkları şeylerden faydalanamazlar.

Öğrenmek, yapmak ve yaşamak içindir. Öğrendiklerimizi kendi yaşayışımızda uygulamıyorsa boşa vakit geçirmiş oluruz.

EĞİTİME NİÇİN İHTİYAÇ DUYDUM?

1. Özden Fikri ışığında kendime döndüm. Gördüm ki; bir boşluk içindeyim. Ne yaparsam tatmin olamıyorum. Hayatımdan hoşnut değilim. Şimdiye kadar hayatta hiçbir zaman kendi yaşayışıma "Bu tamdır. Böyle devam edelim." diyemedim. Hep işittiklerime inanıp çoğu kez nefretle yaşadım. En ufak olayları kendime mesele yaparak kafamda büyütüp, günlerce zihnimi meşgul ettim. Karşıma çıkan en ufak problemlerin altında hep ezildim.

2. Kendime yakıştıramadığım, insanı küçük düşürüp mahcup eden bir sürü yanlış alışkanlıklarım var. Her gün şikâyet ettiğim ve baş edemediğim bu yanlış alışkanlıklardan kurtulmak istiyorum.

3. İstediğim çok şey var ki; iyi, güzel, doğru olduğunu bildiğim halde yapamıyorum; çirkin, kötü, zararlı, yanlış olduğunu bildi-

ğim çok şeyi de istemediğim halde yine yapıyorum. Kendime güç yetiremiyorum. İşte her gerekliyi yapmaya, gereksiz hiçbir şeyi de yapmamaya yeterli olacak gücü özümnden bulmak istiyorum.

4. Büyük bir irade zayıflığım var. Verdiğim kararları kendim bozuyor, verdiğim sözlerden kendim dönüyorum. Kararlarıma sahip, irademe hâkim olamıyorum. Bunun için irade zayıflığından kurtularak güçlü irade sahibi olmak istiyorum.

5. Sahip olduğum birçok yeteneklerim var. Tüm bunları açığa çıkarıp güçlü ve hükümlü yaşamak istiyorum.

6. Ne kadar güçlü olsam da, zaman zaman güvensizliğe düşüyor, çaresizlik duygusuna kapılıyorum. Acizlikten, pasiflikten, ümitsizlikten, aşağılık duygusundan kurtulup her an güvenle dolu maneviyatı yüksek bir insan olmak istiyorum.

7. Bana lazım olan çok şeyi biliyorum

da, kendimi hiç mi hiç bilmiyorum. Çünkü kişiliğimi hiç merak etmedim... Artık kendime dönüp, kendimi bilip, kendimi tanımak, kendi değerlerimi açığa çıkararak, insan olarak kendi kişiliğimi yaşamak istiyorum.

8. İnsanım, bütün mahlûkatın sıfatlarını kendimde taşıyorum. Tüm varlığa sahip olmak için yaratılmışım. Hâlbuki ben, zaman zaman boşluğa düşüyor, insanlıktan başka sıfatlarla yaşıyorum.(Gölge, eşya, bitki, hayvan v.s.) Bende bu hallerin olmaması lazım. Bunun için sahiplik yetkime ulaşip bu hallerden kurtulmak istiyorum.

9. Müslümandım ama dinimin gereklerini her yerde, her zaman aynı halislikle yaşayamıyordum. Yalnızken başka, insanların içinde başka oluyor, dış tesirlere kapılarak mukaddes dinimin çizgisinden çıkıyordum. Kalıbım başka, kalbim başka, özüm başka, sözüm başka

idi. Bu hallerimin inanç zayıflığından olduğunu anladım. Her yerde hazır ve nazır olan, beni her an görüp, işiten, her şeyimi bilen, en tenhada bile benimle olan, bana şah damarımdan daha yakın, canıyla beni yaşatan yüce Allah'la (cc) birliğimi duymak, ona inanmak ve gerçekten Allah'a(c.c) kul olmak istiyorum.

10. İkiyüzlü olmak beni rahatsız ediyor. İçim sıkılıyor. Her zaman kendimden şikâyet ediyorum. Hâlbuki içimle baş başa kaldığım zaman, her an kendimden hoşnut olacak bir vicdan hürriyetine ulaşmış, gönül huzuru ile yaşamak istiyorum.

11. Kendimi mahkûm ve tutsak etmiş bir sürü etkilerin, tutkuların esareti altındayım. Bu esaretten kurtularak, tüm zincirleri kırıp, bağımsız ve hür yaşamak istiyorum;

12. Tereddüt, şüphe, korku, zan, hayal ve meçhul dünyalarındayım. Bütün bu dünyaları terk ederek, gerçek inanç

dünyasında yaşamak istiyorum.

13. Beklediğim sevgi ve saygıyı insanlardan bulamayınca üzülüyor, hiçe sayılmaya tahammül edemiyorum. İtilen, hiçe sayılan değil, herkes tarafından beğenilen, inanılan, güvenilen, sevilen ve saygı ile kabul edilen insan olmak istiyorum.

14. Ezbere yaşıyorum. Allah'ın (cc) verdiği en büyük nimet olan aklımı çalıştırıp, değer yargımı hiç işletmiyorum. Aklımı olur olmaz şeylerle ve hep başkalarıyla meşgul ediyor, kendimi hiç düşünmüyorum. Kârımı, zararımı hiç bilmiyor, daima aldanarak yaşıyorum. Artık değer yargımı işleterek, aklımı kendime kullanan, kârını, zararını seçen, kendine dost insan olmak istiyorum.

15. Şimdiye kadar ciddi bir gayem olmadı. Gayesiz yaşanan bir hayatın da anlamı yok. Kendime yüce bir hedef se-

çerek, ömrüme mana, hayatıma bir anlam kazandırmak istiyorum.

16. Hepsinden önemlisi; yalnızım. Her yönü ile inanıp güvenebildiğim, sevip candan bağlı olduğum bir insan yok. Bana güvenen de yok...

Hâlbuki insanın en büyük ihtiyacı, içini rahatlıkla açabileceği, tüm problem ve dertlerini anlayan ve candan seven bir dosttur.

İşte; beni bana tanıtan, insanlık şerefimin değerini bana gösteren, kendisine yaklaştıkça beni ulvi değerlerle dolduran, sürekli ulviyata teşvik eden, ulvi hislerle dolmuş, gerçek bir dost arıyor ve böyle bir dost bulmak ve o yüce dostla dost olmak istiyorum.

Ey yüce insan...

Gerçekten yeterlilik ve gereklilik gücünü kendinde bulmak, zekânı güçlendirip, yeteneğini geliştirerek, her engeli aşacak, her güçlüğü yenecek, her istediğini yapabilecek ve her istemediğini de yapmayacak güce ulaşmak istiyorsan,

Dürüstçe yaşamamanın tadını alarak, daima doğruluğu, mertliği kendine rehber edinip, adalet ve ihsan üzere yaşamak istiyorsan,

Dirençli, içten yeterli, uyanık, ayık, gerçek bilgili, tuttuğunu koparan, hiçbir etki ve dış tesir altında kalmadan yalnız özünden Allah'a (cc) dayanıp kendi inandığı gibi yaşayan, ömrü iftiharla dolu bir insan olmak istiyorsan... Ve bu isteklerinde samimi isen ve bunlara cidden ihtiyaç duyuyorsan;

Haysiyet, şahsiyet ve şeref aşısı olarak, her zaman boynu dik, alını açık, yüzü ak, özgürce yaşamak istiyorsan, içinde bulunduğun, senin ne aradığını sana gösteren, sana ayna olan yüce Özden Fikri'nin değerini gör ve kıymetini bil.

Hayatına anlam kazandıracak olan yüce fikrin eğitime hayatın kadar önem ver. Fikrin ilkelerini, gerçek bir dost tavsiyesi olarak, mutlaka ama mutlaka, büyük bir önem ve ciddiyetle hayatında uygula.

ÖZDEN FİKRİNİN EĞİTİM İLKELERİ

Kendini bilmek, kendini tanımak istiyorsan,

İstediklerini yapacak, istemediklerini de yapmayacak güce ulaşmak istiyorsan,

Kendindeki yetenekleri açığa çıkararak her sahada güçlü olmak istiyorsan.

Önce kendini merak etmeli, kendine dönmelisin.

Bunun için seni sana döndürecek, seni sana gösterecek olan Özden Fikrinin eğitim ilkelerini öğren ve o ilkeleri ciddiyetle uygula ve tavsiyeleri eksiksiz yerine getir.

Eğitim ilkelerini yaşayışında prensip haline getirdiğin zaman başarı mutlaktır. Bu ilkeleri, hemen kabul et demiyoruz. Tecrübe et, hayatında uygula, faydasını görürsen, müspet netice alırsan kabul et ve bunlar senin yaşayış prensibin olsun diyoruz.

EĞİTİM İLKELERİ

1. Unutma... (Şerefli Sahip İnsansın)
2. Oku, okut... Döne döne oku
3. Sözleri kendine konuş, kendine dinle.
4. Tespitsiz hiçbir şeye inanma. Kulağından yönetilme.
5. Sen yaparsan olur. Sen yapmadan hiçbir şey olmaz. Onun için; hiç kimse-den, hiçbir sahada, hiçbir şey bekleme.
6. Anlamadığını anlayıncaya kadar sor. Öğrenmeye üşenme, yüz defa olsun sor. Çekinme ilgilendiğin konuyu mutlaka kesinliğe ve gerçeğe bağla ve ezbere yaşama.
7. Kusur gözlüklerini kır. Beğenimsizlik yapma. Gördüğün kusur ve eksiklikleri, şikâyet ettiğin hususları önce kendinde düzelt.
8. Ayıpları örtücü ol. Başkalarının ayıp ve kusurlarıyla meşgul olma.

9. Sevgi bozucu, kin ve nefret uyandırıcı, ümit kırıcı, güven sarsıcı, moral bozucu, insanları birbirinden soğutucu, karamsar konuşma yapma.

10. Hırsın güven kazanmak olsun. Hayatın her yönünde güven kazanmak için yarış. Daima güvenilen emin insan ol.

11. Anını yaşa. Zihnini, kendi işlerinden başka lüzumsuz şeylerle meşgul etme.

12. Fikri çalışmadan elde ettiğin faydaları ve gelişmeleri tek tek tespit et. Değerini gör, kıymetini bil. Kendi takdirinle kendini doldur.

13. İyi, güzel ve doğru olan davranışları ve işleri hiç kimse yapmasa da sen yap. Çünkü yaptığın iyiliklerin, güzelliklerin huzurunu sen duyacaksın.

14. Cidden eğitime girmiş isen; bu yolda ilerlerken karşına içten ve dıştan bir sürü terslikler, aksilikler, engeller çıkabi-

lir. Bunların sebebini dışta değil, başkalarında değil, kendinde, kendi insanlığını yaşayamadığında ara ve bu temel ilkeyi bir an olsun unutma... Daima,

**TAKDİR İÇİN,
ŐÜKÜR AŐIN
CİDDİYET
MEŐALEN OLSUN...**

GÜNLÜK YAŞAYIŞIMIZDA UYGULAYACAĞIMIZ PRATİK GEREKLER

- Aleyhtarlık, dedikodu, kusur görme, eksik ve ayıp arama ve muhatabı küçük görmek yasaktır.

- Sözünde durmamak, vaadini yerine getirmemek, randevusuna sadık olmamak, kararlarını bozmak yasaktır.

- İşini sağlam yapmamak, ciddiyetle tutmamak, bugünün işini yarına bırakmak, üzerine alıp başladığı işi mutlaka sonuçlandırmamak, emanetleri titizlikle korumamak yasaktır.

- Bütçe yapmamak, kumbara ve fon tutmamak, borçlanmak, israf, gelişi güzel harcamalarda bulunmak eline sahip olmamak yasaktır.

- En yakınlarına (eş, arkadaş v.s. gibi) en çok ciddiyet gösterip değer vermek şarttır.

- Büyüklere her yerde yer vermek, yaşça küçükte olsa ehline sormak, sohbeti kesmeden dinlemek, büyüklere “Bey” veya “Ağabey” diye hitap etmek, her sahada adab-ı muaşeret kaidelerine uygunu olmak şarttır.

- Arkadaşlarımızın arkadaşlarına ve misafirlerine, arkadaşımıza gösterdiğimiz alaka ve ciddiyeti göstermek şarttır.

- Arkadaşların özel işlerine (Aile durumu-çocuk eğitimi ve yetişimi, iş ve kazanç durumu, diğer ahbab ve arkadaşlarıyla olan ilgisi) kesinlikle karışılmaz.

- Arkadaşların her yönünü tanımak ve onlara karşı ciddiyetle davranmak (Aile durumu, çocukları, sevdiği yemekler, gömlek ve ayakkabı numaraları, sevdiği renkler, hoşuna giden veya gitmeyen hususlar) şarttır.

- Ahbaplık gereklerine gösterilen ciddiyet ve ehemmiyet (Alakası, ikramı, hediyeleşmesi, yardımlaşması, ziyaretleşmesi, haberleşmesi) gün geçtikçe artan bir seyirde gerçekleşmelidir.

- Anne, baba, eş ve çocuklarla olan ilişkinin çok iyi olması ve düzenli münasebet kurulması, eşlerin birbirine “Bey” veya “Hanım” diye hitap etmesi, ailede sevgi ve saygının hakim olması şarttır.

- Düzenli ve temiz kıyafet sahibi olmak şarttır. (Her gün traş olunacak, gömlek, pantolon, ayakkabı ve elbiseler temiz olacak.)

- Oturmasını, kalkmasını bilmek, terbiye edep ve hayâ inceliğinden ayrılmamak, insanlara karşı daima saygılı olmak ve güzel muamelelerde bulunmak, sofrada adabına uymak (Büyüklerden önce yemeğe başlamamak, misafirden önce

sofradan kalkmamak, yemekten evvel ve sonra el yıkamak, yemekten sonra dua okumak, yemek sofrasını birlikte kaldırmak) şarttır.

- Evlerimizi, işyerlerimizi her zaman bakımlı, düzenli ve temiz tutmak şarttır.

- Bulunduğu yeri düzeltmeden olduğu gibi bırakıp gitmek, sağı solu dağınık bırakmak, bugünün bulaşıklarını yarına bırakmak en ayıp şeydir.

- Kutsal gereklere ciddi eğilim, ilmihalen iyi öğrenilmesi, abdestsiz gezilmemesi, ibadetlerin eksiksiz ve muntazam yapılması şarttır.

- İşyeri ziyaretlerinde on dakikadan fazla oturulmaması lazımdır.

- Günlük ve haftalık işler için not tutmak şarttır.

- Her şey değerlendirilmelidir. Eskiler atılmamalı, en ufak bir şey dahi israf edil-

memelidir. (Ekmek - yemek - eski elbiseler - ayakkabılar - elektrik - su -gaz) Fazla yanan lambalar söndürülmeli, musluklar boşa akıtılmamalı, lüzumsuz telefon edilmemelidir.

- Evden ayrılınca nerede bulunduğumuzu veya nereye gittiğimizi mutlaka evlerimize haber vermemiz şarttır.

- Amaç dışında boş sözlerle vakit geçirmek, şaka, laubalilik yasaktır.

- Her gün eserlerden en az iki sayfa okunmalıdır.

- Gücünü inkâr edici, kendisini beğenmeyici düşünceler, kendisini hiçe sayıcı konuşmalar kesinlikle yasaktır.

- Bu çalışma ve uygulamadan elde ettiğimiz faydalar tek tek tespit edilip birbirimize gösterilecektir.

- Gelişmelerimiz hakkında en az ayda bir defa rapor hazırlayıp kendimize sunacağız.

Özetle; günlük yaşayışımızın hiçbir sahasında ve hiçbir yönünde hayvan yaşantısına benzerlik kesinlikle olmayacaktır.

Eğitimde yukarıdaki ilkeler gerçekleştirilmeden başka konulara geçilmez.

Süreklilik kazanmak temel ilkedir. Gerçekleştirme prensibi, tatbikat içinde tekrar, döne döne tekrardır.

***“Eğitimi ciddiye alıp;
kendini yetiştirmek
çabasına dűřmeyen,
en zavallı kimsedir.”***

